

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκοῦφος.

1) Ὁ φέρων λευκὸν σκοῦφον ἔνθ' ἄν. 2) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ἄνθρωπος τῆς τάξεως τῶν οἰνοποτῶν, χυδαίων καὶ ἐπαγγελλομένων τὸν ἀνδρεῖον Ἦπ. (Ἰωάνν.)

άσπρόσκυλλος ὁ, ἀμάρτ. ἄσπρόδ-συλλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Κύων λευκοῦ χρώματος.

άσπροσπαλαθρά ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σπαλαθρά, δι' ὃ ἰδ. ἀσπαλαθρά.

Τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος ὁ λαχναῖος (*calycotome villosa*) τοῦ γένους τοῦ ἀσπαλάθου τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (*leguminosae*). Πβ. ἀσπάλαθος 1. [**]

άσπρόσπορος ἐπίθ. ΛΟἰκονομίδ. Ὁδηγὸς λαχανοκηπ. 116.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

Ὁ φέρων λευκὸν σπόρον: Μαρούλια ἄσπρόσπορα.

άσπροστάφυλο τό, ἄσπροστάφυλον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.) ἄσπροστάφυλο σύννηθ. ἄσπρουστάφ'λου Ἰμβρ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρο καὶ τοῦ οὐσ. σταφύλι.

Λευκὴ σταφυλὴ ἔνθ' ἄν.: Κρασί ἀπὸ ἄσπροστάφυλα σύννηθ. Ἄμον τ' ἔφαρ' ἄσπροστάφυλον, ἔγκεν τρανὰ κέρατα (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρούδα 1.

άσπροστρογγυλοπρόσωπος ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ στρογγυλοπρόσωπος.

Ὁ ἔχων λευκὸν καὶ στρογγυλὸν πρόσωπον: Ἄσμ.

Ἀσπροστρογγυλοπρόσωπε, τοῦ ἡλίου θυγατέρα, ἡ ἐμορφιά σ' ἀκούστηκε μέσα 'ς τὴν Ἰγγλιτέρα.

άσπροσυκαμινερά ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρουσ'καμ'νερά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συκαμινερά.

Τὸ δένδρον μορέα ἡ λευκὴ (*morus alba*) τοῦ γένους τῆς μορέας (*morus*) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (*utricaceae*). Συνών. ἄσπρομουρερά, συκαμινερά. [**]

άσπροσυκερά ἡ, Ἰκαρ. Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἄσπροσ'κερά Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μεσσ.) Χίος ἄσπρουσ'κερά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συκερά.

Εἶδος συκῆς παραγούσης σῦκα μὲ φλοιὸν λευκάζοντα ἔνθ' ἄν. Συνών. ἄσπροῦ 2. Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

άσπρόσυκο τό, ἄσπρόσυκον Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἄσπρόσυκο Θήρ. Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Μάν. Μεσσ.) κ.ά. ἄσπρόσ'κον Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο.

Εἶδος σύκου μὲ πράσινον καὶ λευκάζοντα κατὰ τὴν ὠρίμανσιν φλοιόν. [**]

άσπροσυννεφιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἄσπρουσ'ννεφιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. σύννεφο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Λευκὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν ἔνθ' ἄν.: Εἴτε ἄσπρουσ'ννεφιά ἀπόψι, θὰ κάμ' κρύον Αἰτωλ.

άσπροσυννεφιάζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπροσυννεφιά.

Καλύπτομαι ἀπὸ λευκὰ σύννεφα: Ἄσμ.

Ἀσπροσυννεφιάσ' ὁ οὐρανός, σκοτείνησεν ὁ τόπος.

άσπροσυρμή ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. συρμή.

Περιληπτικῶς τὰ λευκὰ ἐσώρρουχα. Συνών. ἄσπρόρρουχος, ἄσπρόσκοιτο.

άσπροσώκαρδο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σωκάρδι.

Ἐσωτερικὸν ἔνδυμα περισφίγγον τὰ στήθη τῆς γυναίκος, στηθόδεσμος. Συνών. βυζοσακκούλλα, μποῦστος.

άσπρότη ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρότε Πόντ. (Ἰμερ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσπριότη Χίος (Δαφν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄσπρότης.

Ἡ λευκότης ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐσὺ π' ἔεις τ' ἡλ' τὰ κόκκινα, τοῦ φέγγονος τ' ἄσπρότας, ἐσὲν ποῦ ἔσ' τῇ δακτύλ' ὁ γιὸν πρέπ' νὰ κλειδῶν' τὰ πόρτας

Ἰμερ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1.

άσπροτιρίπλικο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τιρίπλικι.

Εἶδος λευκοῦ βαμβακεροῦ νήματος.

άσπροτριφύλλας ὁ, ἀμάρτ. ἄσπροτριφ'λλας Ἦπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τριφύλλι. Διὰ τὴν ἀναλογικὴν τροπὴν τοῦ ι εἰς ε πβ. Ν' Ἀνδριώτ. ἐν Ἀθηνῶν 45 (1933) 257.

Τὸ λευκόανθον τριφύλλιον, τριφύλλιον τὸ ἔρπον (*trifolium repens*) τοῦ γένους τοῦ τριφυλλίου (*trifolium*) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*). [**]

άσπροτριχᾶτος ἐπίθ. LRoussel Grammaire 332 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. τριχᾶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων λευκὰς τριχᾶς. Πβ. ἀσπρομάλλης.

άσπρότρουλλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. τρουῦλλος.

Ὁ λευκὸς καὶ ἔχων κέρατα ὀρθία εἰς σχῆμα τρούλλου, ἐπὶ βοός, τράγου καὶ αἰγός.

άσπροτσαγκᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροτσαγκᾶτος Κρήτ. ἄσπροτσαγκᾶτος Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τσαγκᾶτος.

Ὁ φορῶν οἶονεἰ λευκὰ περιπόδια, ἥτοι λευκὸν τρίχωμα περὶ τὰς κνήμας, δίκην λευκῶν περιποδίων, ἐπὶ αἰγός ἔνθ' ἄν.: Ἀσπροτσαγκᾶτη αἶγα Κρήτ. Συνών. ἄσπροπέδουλος. Πβ. τσαγκᾶτος.

άσπροῦ ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

1) Λευκὴ ὄρνις. 2) Εἶδος συκῆς παραγούσης σῦκα μὲ λευκάζοντα φλοιόν. Συνών. ἄσπροσυκερά.

άσπρούδα ἡ, Ἀμοργ. Θήρ. Κάμπ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πάτρ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἄσπρούδα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούδα.

1) Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς διαφόρων παραλλαγῶν Ἀμοργ. Θήρ. Λέσβ. (Μυτιλήν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πάτρ.) Σκίαθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἄσπροστάφυλο, ἄσπρούδι 1, ἄσπρουδι 1, ἄσπρουδίτσα, ἄσπρουδούλλα, ἄσπρούλλα 1, ἄ-

σπρούτσικη (ιδ. άσπρούτσικος 3), άσπροχιώτης.

2) Λευκή γη Κάμπ. Ρόδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Στάκτη μπουγάδας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

άσπρουδάκι τό, ΔΑίν. Μεταξοσκώληκοτρ. 72 άσπρουάτσι Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Λευκὸν ἔνδυμα Χίος: Ἄσμ.

Ἄ βάλης τ' άσπρουάτσι σου τσ' ἔρτης μέσ' ὅς τὸ λιβαί,
πέ μου τ', άάπη μου Μαροῦ, γὰ δώσω ὡ χαμπάρι.

2) Λευκὸς μεταξοσκώληξ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ δερματός του ΔΑίν. ἔνθ' άν.

άσπρουδάρις ἐπίθ. άμάρι. Θηλ. άσπρουδαρὰ Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρούδι καὶ τῆς καταλ. -άρις.

Ἄ ἔχων λευκὸν χρώμα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

άσπρούδης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούδης.

Ἰπόλευκος. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1.

άσπρούδι τό, Αἴγιν. Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. Κέως Κύπρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Πύλ.) Ρόδ. Χίος (Βολισσ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 280 άσπρούιν Κύπρ. άσπρούδ' Θεσσ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούδι.

1) Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ., Αἴγιν. Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. Κέως Κύπρ. Λέσβ. Μέγαρ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Μάν. Μεσσ. Καλάβρυτ. Πύλ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. ἔνθ' άν. β) Οἶνος ἐκ λευκῶν σταφυλῶν Ἡπ. Κεφαλλ. 2) Εἶδος λευκῶν κουκουλιῶν Θεσσ. 3) Εἶδος λευκοῦ κοχλίου Χίος (Βολισσ.) Συνών. άσπροσάλιακας, άσπροσαλιάκι. 4) Ἐπιθετικ., τὸ ἔχον λευκὸν χρώμα, ἐπὶ προσώπων, ζώων ἢ πραγμάτων Κύπρ. Ρόδ.: Ἀσπρούιν κατ-τὴν Κύπρ. Ἀβγὰ άσπρούδια Ρόδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Εὐρυταν.)

άσπρουδιά ἢ, Ζάκ. Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι.

1) Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ. 2) Εἶδος λευκῆς γῆς, άσπρόχωμα Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. άσπρογιῇ.

άσπρουδιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρούδης.

Ἀσπρουδίζω, ὁ ιδ.

άσπρουδιάρης ἐπίθ. άμάρι. Οὐδ. άσπρουδάρ'κον Πόντ. (Ἀμυσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἄ κλίνων πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, Ἰπόλευκος. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1.

άσπρουδίζω ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,140 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι.

Φαίνομαι Ἰπόλευκος, άσπρίζω ἔνθ' άν.: Ποίημ.

Μέσ' ὅς τὰ κλαριά του ανάμεσα άσπρούδιζε ἢ μορφή του. ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' άν. Συνών. άσπρουδιιάζω.

άσπρούδικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ άσπρούδικο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. άσπρούδης.

Ἀσπρουλλιιάρικος 1, ὁ ιδ.

άσπρουδίτσα ἢ, (Ἑλλην. γεωργ. 6,219) άσπριδίτσα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ.

άσπρουδούλλα ἢ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι καὶ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ.

***άσπρούκω** ἢ, άσπρούκον Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος.

Ἡ ζάχαρις, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῇ καλουμένῃ «Κουδαρίτικα».

άσπρούλλα ἢ, Θήρ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

1) Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ., Θήρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. Τσακων. 2) Θανατηφόρος διάρροια τῶν ζώων.

άσπρουλλάδα ἢ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Πυῶδες ἐξάνθημα ἐμφανιζόμενον συνήθως εἰς τὸν τράχηλον. Συνών. άσπράκονας.

άσπρουλλάκι τό, Προπ. (Μηχαν.) — ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 330,9.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρούλλης κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ νόμισμα άσπρο δι' ὁ ιδ. άσπρος Β 119 Προπ. (Μηχαν.) — ΙΒενιζέλ. ἔνθ' άν.: Παροιμ.

Ἀσπρουλλάκι άσπρουλλάκι | άδειάζει γλήγορα τὸ σακκουλλάκι ΙΒενιζέλ. ἔνθ' άν. || Ἄσμ.

Ἄνοιξε τὸ πουργάκι σου τὸ μαργαριταρένιο

καὶ βγάλε γρόσια καὶ φλουριά, άσήμι καὶ λογάρι

κι ἂν δὲ μᾶς δώσης μπερδεριό, δῶσ' μας κἂν άσπρουλλάκι (μπερδεριό = ἴσως πέριτρο) Μηχαν.

άσπρούλλης ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούλλης.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἰπόλευκος σύνθηθ.: Ἄσμ.

Τὰ βυζάκια σου τ' άσπρούλλα | ποῦ ὄν' αὐγερινὸς καὶ ποίλεια ΑΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. Τραγούδ. Ὀλύμπ. 152. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1. β) Χλομός: Εἶναι άσπρούλλης ἀπὸ τὴν ἀρρώστια Λεξ. Μ'Εγκυκλ. 2) Πολὺ λευκὸς Πόντ. (Οἶν.) Συνών. άσπρουλλιιάρικος 2.

Β) Οὐς. 1) Εἶδος σταφυλῆς Θήρ. 2) Πληθ. άσπρούλλα, τὰ ἐσώρρουχα Πελοπν. (Μάν.): Τ' άσπρούλλα τὰ βάλαμε βουγάδα.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ. (Αἰν.) Θηλ. Ἀσπρούλλω ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3,33, Ἀσπρούλλα ὄν. άγελάδος Θράκ. (Τσακίλ.) ὡς ἐπών. Κάμπ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσπρούλλιν ὡς τοπων. Κύπρ.

άσπρουλλιὰ ἢ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός.

Ἰπόλευκον χρώμα.

άσπρούλλιαβος ἐπίθ. άμάρι. άσπρούλλιαβους Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αβος.

Ἄ κλίνων πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, ὁ Ἰπόλευκος. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1.

άσπρουλλιιάζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός.

Ἀποκτῶ χρώμα Ἰπόλευκον, ἐπὶ ἔνδυμάτων ἰδίως τὰ ὁποῖα διὰ τῆς πλύσεως ἀποβάλλουν τὸ πρότερον χρώμα των ἔνθ' άν.: Τὸ φόρεμα άσπρουλλιιάζει Λακων. Συνών. άσπρογανιάζω 2, ξεβάφω, ξεθωριίζω.

